

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)
Joi 27 August st. v.
8 Sept. st. n.

Va esi joia si dnmineca.
Redacțiunea în
Közép-utca nr. 395.

Nr. 64.

ANUL XVII.
1881.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România. 2 galbeni.

Mintea și norocul.

— Novelă. —

(Urmare.)

N'am puté dice, că această întâmplare ar fi fost rară, căci Lițu se ducea mai în toate serile la cafenea, dar ceea ce păți atunci, fu un lucru pocit, simplu în sine, dar trist în urmările sale pentru eroul nostru.

Ședând Lițu la mesă cu prietenii, începú ierăși a demonstra fel de fel de minuni geologice. Pentru a convinge pe amicii săi despre un calcul al său, voi a scóte o hârtie din busunar, ca să demonstreze cu țifre disele sale. Hârtia o avea din întâmplare tocmai în acel buzunar unde pusese portofoliul. Cu această ocaziune scóse în distracțiunea sa și portofoliul, și îl lăsă pe mesă. Calculul era interesant și lung și preocupă nu numai pe Lițu, dar încă și pe toți ceilalți din prejurul lui, astfel încât în un moment în care Lițu zărind portofoliul dinaintea sa și fiind alterat de această vedere neobișnuită, se pusé a întreba: „al cui este acest buchelar“, nu putú să-i spună nimeni, că era chiar al lui, ci fie-care dintre ei, pipăindu-se mai întâiu pe la pept respunse că nu e al său. Din întâmplare Lițu nu consumase nimic, deci n'avea să plătescă nimic când plecă din cafenea, și astfel rămase portofoliul pe mesă, de unde peri, fără ca Lițu să mai fi dat ver odată de urma lui. Eroul nostru ierăși deveni sêrac de bani, ba putem dice sêrac de tot, căci baia sa cea nouă nu era încă pusă în lucrare, și scim cât prețuesce o mină fie chiar de aur, decât nu se póte exploata.

— Veđi că fără noroc, — i díse vêru-sêu Iordănică, — tot sêrac rămâni.

— Sêrac este dracul, — respunse Lițu, care încă tot se încredea în mintea sa, cu tóte că începuse — a o încă prin bêturi de tot némul.

Lumea aúđi și de istoria portofoliului, și de aiunci se îndatină prin Bidinesci vorba:

— Veđi se n'o pățesci ca Lițu cu buchelarul.

IV.

Vê promisesem a vê procura cunoscința personală a Lițului, și ietă că până acum nu ne-am ținut de promisiune. Nu v'am arêtat ce ochi avea, nici cum era de stat. Sê vê spunem de ce? Omul cinstit și de omenie numai aceea ține, ce póte. Noi însă n'am putut până acum, căci nici noi nu l'am cunoscut pe Lițu, de cât numai la acea epocă a vieții sale, la care am ajuns acum în istoria noastră.

După ce eșise dela doi stăpâni, după ce perduse prețul băiei sale de cărbuni, Lițu încercase însedar a găsi tovarăși pentru exploatarea băiei sale celei noue.

Tótă lumea sciea de perderile societății acționare, și toți se feriau de mine ca de drac.

La stăpân nu mai putea intră Lițu. Nimeni nu voiă să-i încredințeze catastișele, căci prin pățaniile sale ajunsese la o pré tristă reputațiune.

— Ține-te Lițule, mânâncă minte, decât ai așa de multă și nu vrei să sci nimic de noroc, — cam astfel cugetă Iordănică în sine. El credea că spune ceva imposibil, și totuși îl dede Lițu de rușine. Da, începú să se hrănescă din mintea sa, din laptele științei sale, cu care adăpă pe toți acei tineri curagțoși, cari nu pregetă de a-și încurcă mințile cu misticismul contabilității. Ce-i drept, laptele științei nu pré are preț printre românii practici, nici chiar în ziua de astăzi, dar încă pe timpurile acele! Bietul Lițu mulgea mintea și scotea laptele cu profuziune și totuși nu i se plătia măcar cu atât ca să-i fi putut pune la loc spiritul cheltuit cu învățătura ce da la tinării prăvăliași.

Sê nu credeți care cumva, că Lițu ar fi risipit banii câștigați în ast mod pe alt ceva de cât pe spiritus, dar cu tóte aste nu era în stare să țină măsură dreptă între spiritusul ce scotea din sine prin învățătura și între acela pe care îl băgă în sine prin bêtură. Cu cât turnă mai mult; cu cât știința i se urcă destul de bine în cap, cu atât devinia mai hăbăuc, mai confus, mai prost am puté dice.

Fața sa se buhăise, ochii i erau roșii, las că era mic de stat, dar acum se mai și gârbovise, cu tóte că pe strade se ținea țepân ca un par și călcă ca din pod. Umblă în haine tocite, cărpite, murdare, dar tot-deuna, — periate. În cap purta o pălărie de pislă cu pereții înmuiați, tociți, dar lucii de grăsimea care transpirase din capul Lițului, seú lucii de periătura cea multă. După cum vedeți, Lițu nu cruță peria, dar dintre tóte avea cea mai mare grijă de mustățile sale. Le resucia, le ungiă și le încliea cu rășină de brad amestecată cu seú, le făcea vêrtóse încât steteau cu vêrfurile în sus, ca niște vêrfuri de lănci, ceea ce i dedea o căutătură vitezescă, mai cu sémă când își încrunță sprincenile și când mișcă din buze, credeai că acum, acum îți va scóte ochii cu vêrfurile ascuțite ale mustăților sale. Însé cu tótă căutătura sa vitezescă ajunsese de risul băieților, dar el tot ținea una: „că mintea sa va învinge tóte necasurile“ în pizma lui Iordănică, care dícea, că: „fără noroc nimen nu póte ajunge la nimic, și că Lițu după tóte câte a pățit, tot a avut mai mult noroc de cât minte, căci altmîntre ar fi perit, și d'aceea póte să mai aibă, cine scie ce noroc“.

Theochar Alexi.

(Va urmá.)

S A R E O N

Esposiția română din Sibiiu.

I.

Considerațiuni generale.

Vă mărturisesc din capul locului, că nu fără sfielă încep să scriu aceste șire. Esposițiunea română din Sibiiu, de care am să me ocup, a avut un succes strălucit. Prin ea probarăm, precum onorabilul președinte dl Parteniu Cosma țise în cuvântul seu de deschidere, „că sântem un popor tiner, plin de viață, însufletit pentru progres, un popor care pricepe spiritul timpului, și după modestele sale puteri nisuieste la perfecționare”.

Toți câți vizitară esposițiunea, recunoscără acosta. Străinii își manifestară cea mai viuă recunoștință și chiar admirățiune, ier românii erau mândri de succesul dobândit prin acosta întreprindere.

Dar eu, unul din vizitatori, de și petrecui 9 zile acolo, fi-voiu ore în stare să vă înfățișez o iconă fidelă a ei? De o parte, puté-me-voiu înălță la nivoul de unde se pot privi peste tôte lucrurile și să le aprețuiesc după adevărata lor valóre; de alta, nu cumva să alunec pe terenul esagerățiunii dictate de amorul propriu național?

Ietă cauza sfielii mele! Veți recunoșce sigur, că acosta e motivată de ajuns din ambele puncte de vedere. Deci trebuie să fiu prę bągător de sémă, să-mi deschid bine ochii și să-mi calc pe inimă, ca nu cumva să greșesc seú în o direcțiune seú în alta; va să dică, am să țin calea de mijloc. Cu sänge rece și obiectiv!

Va fi cam greu să me țin de vorbă, căci multe din obiectele espuse și vedute făcură asupra mea o impresiune atât de adâncă, încât abia me voiu puté conțeni să nu trec bariera ce mi-am ficsat.

E bine, cu tôte aceste voiu încercă.

Prima întrebare ce trebuie să ni punem, părăsind localul esposițiunii, este aceea: decă esposițiunea actuală e superiöră celeia ce s'a ținut la 1862 în Brașov? Numai din acosta comparațiune, vom puté află decă industria și arta română națională a făcut vr'un progres seú ba din anul numit și pân'acuma?

Cu tötă tării convingerii putem să respondem, că esposițiunea actuală întrece pe cea din 1862. Aceea, cât mai ținem minte, represintase mai ales industria de casă a țerancelor nóstre; acosta, ierăși escelând în acel ram, ni pune în vederea ochilor și un progres al industriașilor nóstri.

Atunci încă mėsarii, cogiocarii, pelarii, croitorii, lăcătușii, rotarii, finicherii, mașiniștii etc. abia figurau în șirul esponenților; ier acuma ei ocupă un spațiu considerabil în localul esposițiunii, și ne surprinseră cu niște obiecte lucrute bine și cu gust.

Ceea ce privește productele de arte, în unele ramuri progresul e considerabil, în altele însă nu prę.

Operile de literatură ocupă aici locul prim. Ce diferență între 1862 și acum! Atunci abia câteva cărți fure espuse; astăzi ele formeză o mică bibliotecă. Este caracteristic, că cele mai multe din ele apartin școlei și studiului limbei.

Ceea ce mai deosebesce actuala esposițiune este progresul cel mare al școlei. Apröpe a cincea parte dintre obiectele esposițiunii apartin școlei; parte requisite și instrumente de școlă, parte lucruri de ale școlărilor și școlărițelor. Progresul acesta, între celelalte ce se manifestă prin acosta esposițiune, este unul din cele

ce pot să facă impresiunea cea mai bună, căci școlă bună e gagțul viitorului nostru.

În pictură progresul e mic, durere că și acela se manifestă prin un pictor deja mort. În sculptura de lemn se iviră vr'o doi diletanți, cari inse produsēră obiecte demne de recunoștință. Arta tipografică a înaintat cu pași gigantici, căci ni produse niște modele, cari sânt la înălțimea acestei arte.

Privind esposițiunea actuală, fără d'a o compară cu cea din 1862, constatăm, că ea ni înfățișeză mai copios industria de casă. Mai bine de a treia parte a localului este ocupată de obiectele acesteia. Damele și școléle nóstre de fete se represintară prin lucrări demne de tötă recunoștință și lauda ömenilor competenți; ier țerancele nóstre reclamă admirațiunea generală, căci sânt represintate prin niște lucruri cari în ori ce esposiție de industrie din lume arü obtiné premiul prim.

Industria de casă a țerancelor nóstre este decörea, comöra și — pot să dic — fala acestei esposițiunii. Acosta e timbrul ei caracteristic, asta e specialitatea sa. Ori câte esposițiuni strălucite s'arü ținé în niște localuri puse lângă olaltă, industria de casă a țerancelor române totdeuna ar atrage admirațiunea și asupra esposițiunii române, căci acosta industrie este incomparabilă; ceea ce scie să lucreze țeranca română, nu scie nici o femeie din popor de altă națiune...

Ietă cauza pentru care nici dela asta esposițiune n'au lipsit bărbații străini de specialitate. Dar nu numai particularii veniră s'o viziteze, ci mai multe case comerciale, fabrice și corporațiuni de industrie își trimiseră represintanții, spre a face studii, a cumpără și a comandă multime de obiecte. Ietă totodată și aprețuirea cea mai favorabilă ce i se putü face!

Și fiind că ajunserăm cu vorba la vizitatori, să mai însemnăm, că numărul vizitatorilor romani a fost mare, dörä mai mare decât cum s'a așteptat. Cu tôte aceste n'am vedüt pe mulți, pe cari i vedem la alte adunări naționale. Ma ținuturi întregi n'au fost represintate prin nimene. Publicul s'a întrunit mai ales din Transilvania, dând și România un contingent considerabil; din Ungaria numai Selagțul și Biharia se represintară prin vr'o trei-deci de önși, din Arad se duseră numai doi önși; din Chior, Sätmar, Maramureș nimene; din tot Banatul abia vr'o doi, din numerosa inteligință din Lugoș nu s'a înfățișat nici unul, asemenea nici dela Caransebeș.

În privința acosta, esposițiunea din 1862 a fost superiöră, căci la aceea tôte părțile locuite de romani au fost represintate. Și atunci călătoria erä mai grea, căci nu esistă cale ferată în Transilvania. Dar aveamü alt ceva, ce ađi a cam lánceđit: entusiasmand național.

Iosif Vulcanu.

Festivitățile din Sibiiu

İncă nu se ncheiară, căci afluința continuă a publicului ce vizitează esposițiunea pune la ordinea zilei tot altele și altele. Vom continuă înregistrarea lor de acolo, unde încetarăm, la bal.

Mai äntäiu însă coregem o greșelă de condeiu vërită în raportul nostru despre concert, și anume, că nu dl Eugen Popovicü, ci dl dr. G. Baiulescu din Brașov a esecutat atât de escelent câteva piese cu violina.

Revenind la firul raportului nostru, vom notă, că după bal, marți se făcü

escursiune la Reșinari,

la ce luă parte un număr mare din tinerime, care cercetä mormöntul lui Șaguna, și câteva familii, cari asemenea vizitară acel loc de peregrinagiu, precum și bise-ricile și școlile din Reșinari.

Causa, că nu luară parte mai mulți, fu lipsa unei

arangiări conducătoare, și împregiurarea, că — neținându-se nici reprezentarea teatrală anunțată prin programa publicată prin ziare — cea mai mare parte a publicului avea să se depărteze din Sibiu cu trenurile din acea după miecădi.

Neținerea reprezentării teatrale s'a regretat din lóte părțile, căci aceea avea să fie unul din principalele puncte ale festivităților. Suprins de acesta, am întrebat de cauză. Un bărbat mi-a răspuns: „Cherchez la femme“. O damă mi-a dis: „Domnii sânt de vină!“ Poftim a ve face concludsiunea! Mie mi se pare, că ambele părți au dreptate.

Mercuri, în 31 august, tinerimea îndeplini ierăși un act de pietate. Se duse în corpore

la mormântul lui Hodoș,

pe care depuse o cunună. Cu asta ocaziune junele poet, dl Andreiu Barseanu, ținu o cuvântare ocaziunală bine simțită și rostită.

Apoi o deputațiune a tinerimei se duse la familia defunctului, și aci dl dr. Absolon Todea fu interpretul sentimentelor de devotament al tinerimei ce nutrește umbrei lui dr. Hodoș.

În numele vėduvei gelitoare, respunse ginerele ei, dl dr. Nicolae Oncu, mulțămind tinerimei pentru această esposiune de devoțiune.

Tot pe această și se anunțase prin ziare o

escursiune la Turnu-Roșu,

însă — neluându-se nici o dispozițiune în privința arangiării — abia vr'o două trăsuri făcurăm această parte frumoasă.

Dar cei puțini ne petrecurăm bine, trecurăm și granița, și pe pământul Romăniei libere, între pocale, uitarăm de multe grigi lumesci, precum se va vedé din o schiță ce vom publică acusi.

Joi trecu fără vr'o festivitate, vineri asistăram în esposițiune la

premierea esponenților de vite,

despre care însă va scrié colegul meu raportor din esposițiune. (Veđi mai la vale. Red.)

Sămbetă după miecădi la 5 ore se ținu în casina română o conferință spre a se înființă o

reuniune română de agronomie

pentru cultivătorii mici din Transilvania și părțile învecinate din Ungaria.

Conferința se convocă de cătră dl Vis. Romanu, și participaram la ea la vr'o două-deci de ênși.

După ce conchiemătorul esplică scopul conferinței, care fu sălutat cu unanimitate, se cetiră statutele compuse, și în fine se alese un comitet de 15 ênși, care să revedă statutele, să le substernă spre întărire și după întărire să convoce o adunare generală constituitoare la Sibiu, unde va fi și reședința noiei Societăți.

Acest comitet se compuse în persoanele dlor: Ștefan Pop profesor de economie în Blas, Nic. Rusanu proprietar în Săncel, George Pop proprietar în Basesci, Ion Florian președinte de tribunal în Székely-Udvarhely și proprietar în Năsėud, V. Babeș proprietar în St. Nicolau-mare, Parteniu Cosma avocat în Sibiu, Eugen Brote proprietar în Sibiu, D. Comșa profesor de agronomie în Sibiu, Anania Trombițaș, dr. Aurel Brote director al „Transilvaniei“, dr. P. Barcianu profesor în Sibiu, Vis. Romanu directorul „Albinei“, Iosif St. Șulț în Sibiu, Ioan Hanea protopop în Sibiu, dr. Abs. Todea candidat de avocat în Sibiu.

Duminecă șirul petrecerilor nóstre se 'ncheiă printr'o pré interesantă

escursiune la Selishte,

la care luarăm parte vr'o 40 de ênși, în frunte cu purure-tinerul vice-președinte al Asociațiunii, dl Iacob Bologa, carele arangiă și acesta frumoasă, ba pré frumoasă escursiune.

Acăsta escursiune avu un succes complet. Momințele petrecute aici vor remăné pentru totdeuna imprimăte în memoria nóstră. De aceea mi-am și propus a reveni într'un articulaș anume.

În aceeași séră se ținu în Sibiu

concertul și balul sodalilor români,

la care însă nu mai putui participa, căci dela Selishte mersei drept la gară și peste câteva minute plecai acasă.

D e l a e s p o s i ț i u n e.

Sibiu 4 septembrie.

Esposițiunea națională din momentul deschiderii sale și pân'acuma este cercetată în tóte ȃilele de un public atât de numeros, încât comitetul s'a vėđut necesitat a prelungi termenul închiderii.

Publicul care a asistat la deschidere, a patra și s'a depărtat, dar de atunci tot mai vin alții, din giur și din depărtare, ma și din Romănia a depeșat ȃilele trecute un archiereu, întrebând decă esposițiunea mai are să remănă deschisă până ce va puté să sosescă el?

Juriul s'a organizat de nou, căci cei anumiți și publicați în nr. 55 al „Familiei“ nu se presintară toți; numai unul a vinit mai târđiu, dl Ștefan Emilian profesor de mecanică în Iași.

President al juriului fu ales dl br. Urs și secretar dl Dem. Comșa. Ier substituirile se făcura astfel:

În grupa I, montanică, în locul dlui G. Bucur Pop proprietar de fabrică în Brașov s'a ales dl Ales. Danciu proprietar de mine în Abrud; în grupa II, agricultură, silvicultură și horticultură, în locul dlui Teodor Colbași proprietar în Cut s'a pus dl Demetriu Comșa profesor de agricultură în Sibiu; în grupa III, industrie, în locul dlui Dimitrie Stanescu comerciant în Brașov — dl George Mateiu jun. comerciant în Sibiu; în grupa IV, mașini și unelte, în locul dlui Adolf Diaconovici din Reșița dl Dem. Comșa, în locul dlui Ștef. Emilian din Iași dl Andreiu Cosma din Tașnad, (dar dl Emilian s'a presintat, ier dl Cosma s'a depărtat;) în grupa VI, literatură, instrucțiune publică, în locul dlor I. M. Moldovan din Blaș și dr. Nicolae Pop profesor din Brașov, dnii Nicolae Cristea redactor în Sibiu și dr. A. P. Alexi profesor în Năsėud.

Vineri la 2 septembrie se ținu esposițiunea de vite. Acăsta, constatăm cu durere, n'a reeșit. Din așa numita rassa ardelenescă nu s'a presintat nimica. Vacii au fost mai multe, însă nu ardelenesci, cai mai puțini, porci și mai puțini, din oi patru, între cari 2 berbeci, și patru păuni, atăta tot.

Premiile s'au împărțit astfel: medalia de argint s'a conferit dlui George Pop din Basesci pentru prăsilă de porci, rassă mongolică; medalie de bronz s'a dat dlui Alesandru Leb din Cacova pentru o bibolă de 4 ani și dlui G. Vancea în Blaș pentru un mânz de 2 ani.

Premii în bani: Premiul „Vas. Jurca“ de 4 galb. lui G. Silvestru din Sibiu pentru o vacă de 4 ani; premiul „Iosif Gall“ din Budapesta, de 4 galbeni, lui G. Mohan în Sibiu, pentru un taurenciu de 1 an și 7 luni; premiul „dominiului mitropolitan din Blaș“ de 3 galbeni lui G. Bobeș din Sibiu pentru o vacă de 8 ani; același premiu, de 3 galbeni, lui Iacob Rus din Cristur pentru o iépa de 7 ani; premiul de același, de 2 galb., lui Nic. Moldovanu din Sibiu pentru o vacă de 10 ani; premiul de același, de 2 galbeni, lui Ilie Bădilă din Sibiu, pentru 2 viței de 3 luni; premiul „Vas. Jurca“ de 2 galbeni lui Nicolau Stanilă din Șura-mare pentru o vacă de 6 ani; premiul „Const. Ștezar“ lui Petru Jondrea din Sibiu pentru o vacă de 7 ani; premii de

un galben, lui Nic. Jándrea în Sibíiu pentru o junincă de 2 ani, lui Petru Simţion din Sibíiu pentru o junincă de 1 an şi 4 luni, lui G. Simţion în Sibíiu pentru o junincă de 2 ani, lui I. Jándrea din Sibíiu pentru o junincă de 1 an; premii de câte 2 galbeni, lui I. N. Imbáruş din Sibíiu pentru 3 porci graşi, lui Ştefan Opriş din Şura-mare pentru o scrofă de 3 ani.

Premiile s'au împărţit cu solenitate, de cătră preşedintele esposiţiunii dl Parteniu Cosma.

Eri sâmbetă a ploat până la miédăđi, începând încă din nópte. Obiectele parte s'au aşedat la loc scutit de ploie, parte s'au acoperit; de aceea esposiţiunea n'a fost deschisă pentru publicitate.

Ađi ierăşi s'a deschis.

Teatru român în Reciţa-montană.

„Ionescu vine, vine Ionescu!“ sună cu simpatie şi bucurie în duminica din 9/21 august din gurile tuturor Románilor din Reciţa şi giur! „Bucurie!“ Da! acesta e un ce fôrte rar pentru inima románilor în genere, ieră în specie pentru noi cei din ţinuturile montane ale Bánatului tinişan. Rară este această pasiune nobilă-sufletescă, dată dela eterna natură cu o egalitate perpetuă genului omenesc, de care însé românii sânt mai în totdeuna răpiţi şi părăsiţi. Totuşi Românul nu disperéză! ci când aude, că va se se ivescă în giurul seu unele persoane spre a-l delectă, spre a-l invěză în şcôla practică a omenirii civilisate în limba maternă, da! când aude şi apoi vede în realitate sërmanul român, că ai sei încă pot se pricepă, ba pricep escelent arta cea frumôsă a Thaliei: se uită de suferinţele, de terorisările seculare, şi cugetă cu inimă veselă, că încă şi „răbdarea“, această pasiune aşă de grav incuibată în inima românescă, pôte se o lase la o parte decă nu pe mai mult timp, apoi cel puţin pentru un... moment.

Şi întru adevăr on. lectori! aşă a fost la noi în serile de marţi, mercuri şi joi din 23, 24 şi 25 ale lunei lui aug. c. n., când avurăm adecă plăcuta ocaziune a ne delectă de arta frumôsă teatrală a dlui Ionescu şi a trupei sale!

Nu voiesc se detaiez piesele reprezentate în serile numite! Aceea a făcut-o şi vor face-o alţii, ieră eu me mărginesc a spune numai, că părţile diferite din cele trei reprezentaţiuni — precum a fost d. e. „Doi surđi“, „Pilăriţa“, „Florin şi Florica“, „Pantalonul roşu“ ş. a.; apoi: cântece de romanţe diferite naţionale, cântece comice în limba română şi germână — tôte aceste a reuşit între aplaudări generale fôrte escelent! Nu ne-a emoţionat cu vorbe seci; nu, nici decum nu! Din contră: sentinţe morale, simţimente nobile şi umane: aceste a putut concluda fie-care ascultător atent din tôte trei reprezentaţiunile!

Şi apoi este aci ceva nenatural, contrar statului seu însuşi revoluţionar pentru patriă, când auđim de pe scena şcolei practice: adevăruri reale, diferenţa între dreptate şi nedreptate etc. Aú dóră pôte se đică cineva, care posede numai un pic de minte sănétôsă, că d. e. diferitele romanţe naţionale cântate cu o voce sonoră de đşora M. Georgescu, a fost revoluţionare, aspirante la „Daco-Romanism“!?... În rêtăcire teribilă se află aceia, cari cugetă la aşă ceva; într'o rêtăcire, din care nu vor scăpă nici cu firul Ariadnei, ci vor umblă pururea în labirintul întunecos al minţii lor proprii!...

Dar durere! amabili nostrii actori teatrali, cari ne-a oferit în trei seri aşă de multă bucurie, ne părăsiră numai decăt în 26 aug. călătorind spre Bocşa-

montană, unde s'au rezolvat a reproduce unele piese, şi de unde — după cum mi-spuse dl Ionescu — aú de a trece cătră marginea Bánatului nostru, vor trece adecă în ţera dlor mult iubită şi adorată!

Arta, dibăcia dlui Ionescu o cunosc Reciţenii nostrii încă din anul 1874, când a fost pentru prima órá aici, distrăgând pe atunci pe toţi, căţi erau de faţă la prezentarea piesei „Chirişóia“, la unele cântece comice române şi germâne ş. a., şi tocmai de aci se pôte esplică de o parte simpatia románilor din Reciţa şi giur, ieră de altă parte antipatia străinismului preponderant, care a fost de asta-dată fôrte slab reprezentat. Totuşi avem o mângăiere! Ionescu cu trupa sa nu a venit spre a delectă pe străini, ci a venit ca se veselescă inima românescă; ca se ne aducă aminte, că românul încă pôte şi voiesc se se bucare, pôte şi voiesc se asculte piese teatrale românesce.

S'au dus dl Ionescu cu trupa sa, lăsându-ne suvenirii plăcute, lăsându-ne inse şi promisiunea: a reveni în giurul nostru pe viitor, la alt an, ori în câţiva ani. Deci voui fini şi eu, poftind artistilor nostrii un „noroc bun“, o revedere fericite!

G. P.

C e e n o u ?

Despre esposiţiunea română din Sibíiu „Românul“ din Bucuresci publică următórea depeşă: „Esposiţiunea dela Sibíiu a fost deschisă prin un discurs al episcopului Çipariu. După dènsul dl Anania Trámbitaş a salutat pe visitătorii români în numele compatriotilor sei. Preşedintele comitetului organisator, dl Cosma, a luat apoi cuvèntul şi a facut istoricul Asociatiunii transilvane. Esposiţiunea nu este mare, a điel, dar este românescă; ea dovedesce, că femeia română se desvóltă... Séra comitetul a dat un prând... Preotul George din Basesci a bent în sănitatea dlui Çipariu“. Ietă cât de bine este informat până chiar şi „Românul“!

Baritonistul Nicolae Popovicú a dat în Mehadia un concert care a întrunit în salonul cel mare un public fôrte distins. Popovicú, precum ni se scrie, are o voce de un timbru pur şi o sonoritate atât de plăcută, de se viresce cu înlesnire până la inima ascultătorilor. Ori cine vede că talentul dlui Popovici dresat în decurs de doi ani la conservatorul din Lipsca, avènd a fi şi de aci înainte poleit şi rafinat de măestrii distinşi — promite un viitor de renume artistului şi un titlu de mândrie muzicei nóstre naţionale. Dl Popovici — un june de abiă 22 de ani cu un capital de voce intensiva şi estensiva atât de scump, ar trebui se afle în sinul naţiunii templul pentru arta sa; astăđi însé durere, arta la noi încă n'are teren fertil, şi de aceea talentele emigréză dela noi. Popovici doreşte se-şi cultivate mai departe vocea la şcôla d'operă din Viena şi apoi iea angajament la vr'o opera străină. În véra asta va mai da câteva concerte prin Bánat, unde fiind bine cunoscut (ca fiul Caransebeşului) spèră un sprigin — ce în adevăr il şi merită. În Mehadia, unde a cântat în 3 limbi, a lăsat o impresiune pré plăcută.

Hymen. Dl Andreiu Pappfalvai cleric din diecesa oradana ş-a încredinţat de sođie pe đşora Vilhelmina Bălaş, fiica dlui profesor din Beiuş Paul Bălaş. — Stefan Ciorogariu, notar comunal în Sinitea, comitatul Aradului, şi-a încredinţat de sođie pe đşora Elena Sucú, fiica repausatului notar din Socodor, Ioan Sucú.

Proprietar, redactor respundător şi editor:

IOSIF VULCANU.